

Kerstin Gierová

Modrá jako safír

Láska nezná čas

COL
BOO

COO
BOO

Kerstin Gierová

Modrá
jako safír

Láska nezná čas

Kerstin Gierová

Modrá
jako safír

Láska nezná čas

COO
BOO

Pro PE a BAM za všechno.

Přeložila Tereza Pecková

Title of the original German edition:
Saphirblau - Liebe geht durch alle Zeiten
by Kerstin Gier © 2010 by Arena Verlag GmbH,
97074 Würzburg, Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil,
Schollstr. 1, D - 69469 Weinheim
Translation © Tereza Pecková, 2012

ISBN 978-80-7447-150-6

Frankovi.

Bez tebe bych to nikdy nezládla.

Prolog

Londýn, 14. května 1602

Uličky Southwarku byly tmavé. Tmavé a osamělé. Ve vzduchu visel zápach mořských řas, stoky a mrtvých ryb. Aniž si to uvědomil, stiskl jí ruku o něco pevněji a táhl ji dál. „Radši bychom se měli vrátit k řece. V téhle změti uliček se jenom ztratíme,“ zašeptal.

„Jo a za každým rohem číhá zloděj a vrah.“ Její hlas zněl pobaveně. „Není to skvělé? Je to tisíckrát lepší, než když musím vysedávat v těch vydejchanejch zdech a dělat si úkoly!“ Popadla svoje těžké sukně a spěchala dál.

Bezděčně se usmál. Lucyin talent najít na každé situaci v jakékoli době něco pozitivního byl jedinečný. Dokonce ani takzvané zlaté alžbětinské doby, jejíž jméno bylo lež jak věž, se neděsila, spíš naopak.

„Škoda že nikdy nemáme víc času než jen ty tři hodiny,“ řekla, když ji dohnal. „Hamlet by se mi líbil ještě víc, kdybych ho nemusela vidět na pokračování.“ Šikovně se vyhnula bahnité louži, přinejmenším pevně doufala, že to bylo bahno. Pak vystříhla pár rozpustilých tanečních kroků a otoček. *„To vědomí z nás dělá zbabělce...“* nebylo to velkolepé?

Přikývl, ale musel se držet, aby se znovu nezačal usmívat. V Lucyině přítomnosti to dělal příliš často. Jestli si nebude dávat pozor, ještě bude vypadat jako úplný idiot!

Šli k London Bridge – Southwark Bridge, který by se jim býval hodil víc, tou dobou bohužel ještě nestál. Museli si ale pospíšet, pokud nechtěli, aby se provalilo, že si tajně odskočili do 17. století.

Bože, co by dal za to, kdyby si už konečně mohl sundat ten zpropadený bílý naškrobený límec! Připadal si, jako by měl na krku takový ten plastický trychtýř, co musí nosit psi po operaci.

Lucy zabočila za roh směrem k řece. Myšlenkami byla pořád u Shakespeara. „Kolik jsi tomu chlápku vůbec dal, že nás do toho divadla pustil, Paule?“

„Čtyři z těch těžkých mincí. Netuším, jakou mají hodnotu,“ zasmál se. „Možná to byl roční plat nebo tak.“

„V každém případě to zabralo. Ta místa byla skvělá.“

Doběhli k London Bridge. Už když šli opačným směrem, zůstala Lucy stát a chtěla komentovat domy, které most obklopovaly. Ale táhl ji dál. „Víš přece, co říkal pan George: Když budete příliš dlouho stát pod oknem, někdo vám vylije nočník na hlavu,“ připomněl jí. „Kromě toho jsi moc nápadná!“

„Člověk si vůbec nevšimne, že stojí na mostě, vypadá to jako úplně normální ulice. Ach, podívej, je tu zácpa! Je pomalu načase, aby postavili ještě pár dalších mostů.“

Most byl – na rozdíl od okolních uliček – ještě dost rušný, ale povozy, nosítka a kočáry, co chtěly na opačný břeh Temže, se nehnuly ani o píd. Vpředu byly slyšet hlasy,

klení a řehtání koní, ale nedalo se poznat, proč a kde to vážne. Z okna jednoho kočáru hned vedle nich se vyklánel muž s černým kloboukem. Jeho bílý škrobený špičatý límec se mu vyhrnul skoro až k uším.

„Copak přes tuhle smradlavou řeku nevede jiná cesta?“ křiknul francouzsky na svého kočího.

Kočí zavrtěl hlavou. „A i kdyby, stejně se nemůžeme otočit, uvízli jsme tu! Půjdu dopředu a podívám se, co se stalo. Určitě se to brzo zase rozjede, sire.“

Muž zanádal a zastrčil hlavu v klobouku a límci zpět do kočáru. Kočí mezitím vystoupil a klestil si cestu tlačenicí.

„Slyšel jsi to, Paule? To jsou *Francouzi*,“ zašeptala Lucy nadšeně. „Turisti!“

„Jo. Fakt dobrý. Ale musíme dál, nemáme už moc času.“ Matně si vzpomínal, že někde četl, že tenhle most bude zničen a později se o patnáct metrů dál postaví nový. Tohle nebylo dobré místo pro skok v čase.

Šli za francouzským kočím, ale o kus dál stáli lidé a vozy tak blízko u sebe, že se vůbec nedalo projít.

„Slyšela jsem, že tam hoří nějaký povoz se sudy s olejem,“ řekla žena před nimi nikomu určitěmu. „Jestli si nedají pozor, ještě podpálí celý most.“

„Ale ne dnes, pokud vím,“ zamumlal Paul a popadl Lucy za paži. „Pojď, půjdeme zpátky a počkáme na druhém břehu, než skočíme.“

„Pamatuješ si ještě to heslo? Jen pro případ, že to nestihneme včas.“

„Bylo to něco s kabátem a lepidlem.“

„*Gutta cavat lapidem*, ty hlupáčku!“ Se smíchem k němu vzhlédla. V modrých očích se jí zablesklo pobavení a jemu najednou vytanulo na mysli, co říkal jeho bratr Falk, když se ho ptal na perfektní okamžik. „Já bych se nějakýma dlouhýma řečma nezdržoval. Prostě bych to udělal. Pak ti může jednu ubalit a ty budeš vědět, na čem jsi.“

Falk chtěl samozřejmě vědět, o kom je řeč, ale Paul neměl náladu na diskuze, které začínaly: „Víš přece, že vztahy mezi de Villiersovými a Montroseovými by měli být jen čistě vědeckého charakteru!“ a končily: „Mimoto jsou všechny Montroseovic holky kozy a jednou z nich budou takové dračice, jako je lady Arista.“

Žádná koza! Možná se to týkalo jiných holek od Montroseů, ale Lucy docela určitě ne.

Lucy – která ho s každým dnem znova překvapovala, které svěřoval věci, co ještě nikomu nepověděl. Lucy, s kterou se doslova –

Zhluboka se nadechl.

„Proč stojíš?“ zeptala se Lucy, ale to už se k ní rychle naklonil a přitiskl své rty na její. Tři předlouhé vteřiny se strachoval, že ho odstrčí, ale potom její překvapení zmizelo a ona mu polibek opětovala, napřed opatrně, ale pak čím dál důrazněji.

Vlastně nebyl tenhle okamžik ani trochu perfektní a vlastně měli strašně naspěch, protože mohli každou chvíli skočit v čase, a vlastně...

Paul zapomněl, co bylo to třetí vlastně. Všechno, na čem teď záleželo, byla ona.

Jenže pak mu pohled sklouzl k postavě v tmavé kapuci a polekaně uskočil.

Lucy se na něj chvilku podrážděně dívala, pak zrudla a sklopila oči. „Omlouvám se,“ zamumlala rozpačitě. „Larry Coleman taky říkal, že když ho líbám, je to, jako by mu někdo do obličejce rozmačkal hrst nezralého angreštu.“

„Angrešt?“ Zavrtěl hlavou. „A kdo je ksakru Larry Coleman?“

Vypadala teď naprosto zmatená, nemohl jí to však mít vůbec za zlé. Musel se nějak pokusit usměrnit všechen ten chaos, který mu teď panoval v hlavě. Odtáhl Lucy ze světla pochodní, popadl ji za ramena a hluboce se jí zahleděl do očí. „Ok, Lucy. Zaprvé: Líbáš tak přibližně jako... jako mi chutnají jahody. Zadruhé: Hned jak tohle Larryho Colemana najdu, rozbiju mu nos. Zatřetí: Pořádně si zapamatuj, kde jsme přestali. Teď totiž máme takový malinkatý problémeček.“

Beze slova ukázal na urostlého muže, který se ležérně vyloudal ze stínu jednoho povozu a naklonil se do okna kočáru toho Francouze.

Lucyiny oči se rozšířily zděšením.

„Dobrý večer, barone,“ řekl ten muž francouzsky, a když promluvil, popadla Lucy Paulovu ruku. „Jak milé vás vidět. Je to sem z Flander daleká cesta.“ Stáhl si kapuci.

Zvnitřku kočáru zazněl překvapený výkřik. „Falešný markýz! Co vy tu děláte? Jak to souvisí?“

„To bych taky ráda věděla,“ zašeptala Lucy.

„Takhle se zdraví vlastní potomek?“ odvětil ten vysoký

muž pobaveně. „Přinejmenším jsem vnuk vnuka vašeho vnuka, a i když se mi říkává muž beze jména, mohu vás ujistit, že jedno mám. Dokonce několik, abych byl přesný. Mohu vám dělat společnost v kočáře? Není to tu zrovna pohodlné a tenhle most bude ještě hodnou chvíli ucpaný.“ Aniž by počkal na odpověď nebo se ještě jednou rozhlédl, otevřel dveře a nastoupil.

Lucy odtáhla Paula dva kroky stranou, ještě dál ze světla pochodní. „To je vážně on! Jen o moc mladší. Co teď budeme dělat?“

„Vůbec nic,“ zašeptal Paul. „Sotva za ním můžeme zajít a pozdravit ho! Vůbec tu nesmíme být.“

„Ale jak to, že je tu *on*?“

„To je blbá náhoda. V žádném případě nás nesmí vidět. Pojď, musíme dojít na břeh.“

Ale ani jeden z nich se nehnul z místa. Oba jako uhranutí zírali na tmavé okýnko kočáru, ještě fascinovaněji než předtím na jeviště divadla Globe.

„Při našem posledním shledání jsem vám dal jasně na srozuměnou, co si o vás myslím,“ ozval se teď z kočáru hlas francouzského barona.

„Ach ano, to jste dal!“ Z návštěvníkova tichého smíchu naskočila Paulovi husí kůže na rukou, aniž by dovedl říct proč.

„Moje rozhodnutí je neměnné!“ Baronův hlas se trochu třásl. „Předám ten ďáblův stroj Alianci a je mi úplně jedno, jaké proradné metody hodláte použít, abyste mě od toho zradil. Vím, že jste spřážen s ďáblem!“

„Co tím myslí?“ zašeptala Lucy.

Paul zavrtěl hlavou.

Znovu se ozval ten tichý smích. „Můj úzkoprsý, zaslpený předku! O kolik snazší by mohl být váš život – a také můj! – kdybyste byl poslechl mě a ne vašeho biskupa nebo tyhle politováníhodné fanatiky z Aliance. Kdybyste použil rozum namísto růžence. Kdybyste pochopil, že jste součástí něčeho většího než toho, co kážou vaši kněží.“

Baronova odpověď se nejspíš skládala z otčenáše, protože ho Lucy a Paul slyšeli jen tiše mumlat.

„Amen!“ povzdychl si návštěvník. „Je to tedy vaše poslední slovo v této záležitosti?“

„Vy jste sám ďábel!“ vykřikl baron. „Opusťte můj vůz a už mi nikdy nechodte na oči.“

„Jak si ráčíte přát. Je tu však ještě jedna maličkost. Dosud jsem vám to nepověděl, abych vás zbytečně nerozrušoval, ale na vlastní oči jsem viděl, že na vašem náhrobku stojí 14. květen 1602 coby den vaší smrti.“

„Ale to je přece...“ vydechl baron.

„...dnes, správně. A do půlnoci již mnoho času nezbyvá.“

Baron ztěžka oddechoval.

„Co to tam vyvádí?“ zašeptala Lucy.

„Porušuje svoje vlastní zákony.“ Paulova husí kůže mu docestovala až ke krku. „Mluví o...“ Zarazil se, protože kolem žaludku pocítil známý, nepříjemný pocit.

„Můj kočí se hned vrátí,“ řekl baron a jeho hlas teď zněl jednoznačně vystrašeně.

„Ano, to jsem si jist,“ odvětil návštěvník téměř znuděně. „Proto si také pospíším.“

Lucy se chytla za břicho. „*Paule!*“

„Já vím, taky to cítím. Zatraceně... jestli se nechceme zřítit do řeky, musíme sebou mrsknout.“ Popadl ji za ruku, vlekl ji kupředu a dal si záležet, aby svůj obličej neukázal směrem k oknu kočáru.

„Vlastně jste zemřel ve své domovině, na následky jakési neznámé virózy,“ slyšeli návštěvníkův hlas, zatímco se plížili kolem kočáru. „Ale protože mé návštěvy vedly v konečném důsledku k tomu, že jste dnes tady v Londýně a těšíte se pevnému zdraví, zdá se, že se cosi citelně vychýlilo z rovnováhy. A jelikož jsem korektní muž, cítím se býti povinován k tomu, abych smrti podal pomocnou ruku.“

Paul už byl sice dost zaměstnán pocitem kolem svého žaludku a tím, kolik metrů jim ještě scházelo ke břehu, ale přesto se mu ta slova prosákla do vědomí a on se znovu zastavil.

Lucy do něj ze strany žďuchla. „Běž!“ sykla a sama se rozeběhla. „Máme už jen pár vteřin!“

S měkkými koleny se opět dal do pohybu, a zatímco utíkal a blížící se břeh se mu začal rozplývat před očima, zaslechl z kočáru hrůzostrašný, i když přidušený výkřik. Následovalo zachroptění „K čertu!“ – a pak se rozhostilo smrtelné ticho.

Ze záznamů strážců

18. prosince 1992

Lucy a Paul byli dnes v 15 hodin odesláni k elapsování do roku 1948. Když se v sedm hodin vrátili, přistáli v záhonku růží před oknem do dračího sálu, na sobě naprosto promočené kostýmy ze 17. století.

Působili na mě vsutku vyděšeným dojmem a vedli pomatené řeči. Z toho důvodu jsem proti jejich vůli informoval lorda Montrose a Falka de Villierse.

Jejich příhoda se ovšem dala docela snadno vysvětlit. Lord Montrose si dobře vzpomínal na maškarní ples, který se v roce 1948 konal na zahradě. V jeho průběhu se některým hostům včetně Lucy a Paula podařilo kvůli přílišnému požití alkoholu přistát v bazénku se zlatými rybkami.

Lord Lucas převzal zodpovědnost za tuto událost a slíbil, že nahradí oba zničené exempláře růží odrůdy „Ferdinand Picard“ a „Mr. John Laing“.

Lucy a Paul byli přísně napomenutí, aby se propříště drželi od alkoholu dál, lhostejno v jakém čase se nacházejí.

Zpráva: J. Mountjoy, adept 2. stupně

1.

„**P**anstvo, tohle je kostel! Tady se nelíbá!“

Poděšeně jsem vytřeštila oči a spěšně couvla. Trochu jsem čekala, že spatřím staromódního faráře ve vlající sutaně, jak nám spěchá vstříc s pobouřeným výrazem ve tváři, připraven udělat nám kázání. Jenže to nebyl farář, kdo nás při polibku vyrušil. Vůbec to nebyl člověk. Byl to malý chrlič, který dřepěl na kostelní lavici přímo vedle zповědnice a zíral na mě stejně ohromeně jako já na něj.

Přičemž to bylo jen těžko možné. Můj stav se totiž v zásadě nedal popsat slovy, jako je ohromení. Technicky vzato šlo spíš o naprostý výpadek vědomí.

Všechno začalo tou pusou.

Gideon de Villiers mě – Gwendolyn Shepherdovou – políbil.

Samozřejmě jsem se sama sebe ptala, jak zničehonic přišel na takový nápad – ve zповědnici v kostele někde v Belgravii v roce 1912 – krátce po dechberoucím úprku se vším všudy, při kterém mi překážely nejen moje po kotníky dlouhé a úzké šaty se směšným námořnickým límečkem.

Měla bych analyzovat polibky, které jsem dostala od ji-

ných kluků, abych přišla na to, čím to je, že Gideon umí líbat o tolik líp.

Měla bych se taky zamyslet nad tím, že mezi námi byla zeď s okýnkem zповědnice, kterým Gideon prostrčil hlavu a ruce, což nebyly zrovna ideální podmínky pro pusu. Nehledě na to, že už ve svém životě vážně nepotřebuju víc chaosu poté, co jsem se teprve před třemi dny dozvěděla, že jsem zdělila časocestovací gen.

Ve skutečnosti jsem ale nemyslela vůbec na nic vedle prostých *ach* a *hmmm* a *ještě!*

Proto jsem si taky vůbec nevšimla divných pocitů v břiše. A teprve teď, když si ten malý chrlič založil ruce a zamračil se na mě z kostelní lavice a pohled mi padnul na pokakaně hnědý závěs ve zповědnici, co byl ještě před chvílí sametově zelený, jsem pochopila, že jsme se mezi tím přenesli zpátky v čase do současnosti.

„Sakra!“ Gideon se vysoukal zpět na svoji stranu zповědnice a mnul si týl.

Sakra? Plácla jsem sebou dolů ze svého sedmého nebe a zapomněla na chrliče.

„Tak špatný to podle mě zas nebylo,“ řekla jsem a snažila jsem se, aby můj hlas zněl co nejvíc přirozeně. Bohužel jsem byla trochu bez dechu, což celkový dojem malinko sráželo. Nedovedla jsem se Gideonovi podívat do očí, místo toho jsem pořád civěla na ten polyesterový závěs na zповědnici.

Bože! Cestovala jsem časem téměř sto let, aniž bych si toho všimla, a to jen proto, že mě ta pusa tak úplně... překvapila. V jednu chvíli mi ten kluk nadává a remcá a jen

o pár minut později jsme divoce pronásledování a musíme se schovat před muži s pistolemi a pak najednou – zničehonic – mi tvrdí, že jsem neobyčejná a políbí mě. A jak ten Gideon líbá! Okamžitě jsem začala žárlit na všechny holky, které ho to naučily.

„Nikoho nevidím.“ Gideon vykouknul ze zповědnice a pak z ní vylezl. „Tak jo, pojedeme autobusem zpátky do Templu. Pojď, budou na nás čekat.“

Nechápavě jsem na něj zírала skrz ten závěs. Znamená to snad, že se teď chce vrátit zpátky ke každodennímu režimu? Po jedné puse (nebo ještě líp před ní, ale na to je teď už trochu pozdě) by se přece mělo vyjasnit pár základních věcí, no ne? Znamenala ta pusa nějaké milostné vyznání? Znamenalo to snad dokonce, že teď spolu chodíme? Nebo jsme se jen tak trochu pomuchlovali, protože jsme zrovna neměli nic lepšího na práci?

„V těchhle šatech rozhodně nepojedu autobusem,“ prohlásila jsem kategoricky a pokusila se co nejdůstojněji vstát. Radši bych si byla ukousla jazyk, než abych mu položila jednu z otázek, co se mi právě honily hlavou.

Moje šaty byly bílé s nebesky modrou saténovou mašlí v pase a na límci, který byl v roce 1912 pravděpodobně posledním výkřikem módy, ale nebyl zas tak vhodný pro pohyb veřejnou dopravou 21. století. „Vezmeme si taxíka.“

Gideon se ke mně otočil, ale nic nenamítal. V kabátci a kalhotách s puky se nejspíš také necítil úplně vhodně oblečený do autobusu. Přitom vypadal vážně dobře, obzvlášť jeho vlasy už nebyly tak ulízané a sčesané za uši, ale padaly mu v rozčuchaných loknách do obličeje.

Vylezla jsem za ním do lodi kostela a zachvěla se. Byla tu strašlivá zima. Nebo to možná bylo tím, že jsem se už tři dny pořádně nevyspala? Nebo tím, co se právě odehrálo?

Moje tělo taky pravděpodobně vyloučilo víc adrenalinu než za celých šestnáct let předtím. Stalo se toho tolik a já měla tak málo času, abych o tom mohla přemýšlet. Divila jsem se, že mi ještě z přemíry informací a pocitů neexplodovala hlava. Kdybych byla postavou v komiksu, vznášela by se mi nad hlavou bublina s obrovským otazníkem. A možná ještě s pár lebkami.

Trhla jsem sebou. Když si Gideon přeje vrátit se k běžnému režimu – prosím, to taky svedu. „Ok, tak už pojďme,“ řekla jsem trochu arogantně. „Je mi zima.“

Chtěla jsem se kolem něj protáhnout, ale chytil mě za ruku. „Poslechni, kvůli tomu, co se teď...“ Odmlčel se, nejspíš doufal, že mu skočím do řeči.

To jsem samozřejmě neudělala. Chtěla jsem si poslechnout, co mi chce říct. Mimo to se mi těžce dýchalo, když stál tak blízko mne.

„Ta pusa... to jsem...“ Další polovičatá věta. Ale tuhle jsem si v myšlenkách okamžitě doplnila. *To jsem tak nemyslel.*

Aha, jo, jasně, ale pak by to taky neměl dělat, ne? Bylo to, jako by zapálil závěs a pak se divil, že hoří celý dům (ok, tohle je dost blbý přirovnání). Nechtěla jsem mu to ani trochu ulehčit a ledově a vyčkávavě jsem se na něj podívala. Totiž, *pokusila* jsem se na něj podívat ledově a vyčkávavě, ovšem ve skutečnosti jsem nejspíš nasadila pohled à la *já jsem malý Bambi, prosím, nestřílej* a nedo-

vedla jsem tomu zabránit. Ještě chybělo, aby se mi roztrásl spodní ret.

To jsem tak nemyslel. No tak, řekni to!

Ale Gideon nic neříkal. Vytáhnul mi vlásenku ze zacuchaných vlasů (můj složitý účes teď pravděpodobně vypadal, jako by se v něm uhnízdil páreček ptáčků), vzal do ruky pár pramínků a namotal si je na prst. Druhou rukou mě začal hladit po obličejí, pak se ke mně naklonil a ještě jednou mě políbil, tentokrát docela opatrně. Zavřela jsem oči – a zase se dělo totéž, co předtím: můj mozek si dal zas tu blahodárnou pauzu (na programu nebylo nic než *ach, hmm a ještě*).

Trvala však jen asi deset vteřin, pak totiž vedle nás promluvil hlas: „To už zas?“

Polekaně jsem Gideona šťouchla do hrudi a zírala přímo do ksichtíku malého chrliče, který zběsile poletoval před balkónkem, pod kterým jsme stáli. Přesněji řečeno to byl duch chrliče.

Gideon pustil moje vlasy a nasadil neutrální výraz. Ach bože! Co ten si teď o mně myslí? Z jeho zelených očí se nedalo nic vyčíst, nanejvýš mírný údiv.

„Já... já myslela, že jsem něco slyšela,“ zamumlala jsem.

„Ok,“ protáhl, ale znělo to v zásadě přátelsky.

„Slyšela jsi *mě*,“ řekl chrlič. „Tys mě *slyšela!*“ Byl velký asi jako kočka a i v obličejí byl kočce trochu podobný, ovšem ke svým špičatým rysím uším měl ještě dva kulaté rohy, na zádech křídylka a dlouhý šupinatý ještěřčí ocas, který byl zakončený trojúhelníkem a kterým rozrušeně švihal sem a tam. „A taky mě vidíš!“

Neodpověděla jsem.

„Tak radši půjdeme,“ řekl Gideon,

„Ty mě vidíš a slyšíš!“ vykřikl malý chrlič nadšeně a snesl se z balkónku na jednu z kostelních lavic a nadšeně na ní poskakoval. Měl hlas jako nastydlé dítě s rýmou a kašlem. „Moc dobře jsem si toho všimnul!“

Hlavně teď neudělat chybu, jinak se ho už nezbavím. Nechala jsem svůj pohled lhostejně klouzat po lavicích a zamířila k východu z kostela. Gideon mi podržel dveře.

„Děkuji, to je moc milé!“ řekl chrlič a taky vyklouznul ven.

Venku na chodníku jsem zamžourala do světla. Bylo zataženo, takže sluníčko nebylo vidět, ale odhadovala jsem, že bude podvečer.

„Počkej přece!“ křiknul chrlič a zatahal mě za sukni. „Musíme si nutně promluvit! Hej, dupeš mi na nohy... nedělej, že mě nevidíš. Vím, že mě vidíš.“ Z pusy mu vystříklo trochu vody, která vytvořila malou loužičku na mých šněrovacích botkách. „Ups. Pardon. To se stává, jenom když jsem rozrušený.“

Vzhlédla jsem a prohlížela si fasádu kostela. Byl postaven ve viktoriánském stylu, s barevnými vitrážemi a dvěma pěknými věžičkami. Pálené cihly se střídaly s krémovou omítkou a vytvářely tak pěkný pruhovaný vzor. Ale ač jsem se dívala pozorně, na celé stavbě nebyla jediná socha nebo chrlič. Což bylo podivné, když se tu poflakoval ten duch.

„Tady jsem!“ zakřičel chrlič a přistál na zdi přímo mně před nosem. Dovedl šplhat jako ještěrka, ale to dovedli

všichni. Vteřinu jsem zírala na cihlu vedle jeho hlavy a pak jsem se odvrátila.

Chrlič si teď už nebyl tak jistý, že ho opravdu vidím. „No tak, prosím,“ řekl. „Bylo by tak pěkné si promluvit pro změnu s někým jiným než s duchem sira Arthura Conana Doylea.“

Ten prcek byl rafinovaný. Ale neskočím mu na to. Bylo mi ho sice líto, jenže jsem věděla, jak dovedou být tyhle malé potvory otravné. Mimo to mě vyrušil při líbání a kvůli němu si teď Gideon nejspíš myslí, že jsem náladová kráva.

„Prosím, prosím, prosíííííí!“ kňoural chrlič.

Stále jsem ho vši silou ignorovala. Můj ty bože, už tak jsem přece měla dost problémů.

Gideon vstoupil do silnice, mávnul, aby přivolal taxíka, a zrovna jel kolem jeden prázdný. Někteří lidé mají zkrátka pořád kliku. Nebo jakousi přirozenou autoritu. Například moje babička lady Arista. Stačilo, aby se postavila na krajnici silnice a tvářila se přísně, a taxikáři hned začali brzdit. „Jedeme, Gwendolyn?“

„Nemůžeš přece teď jen tak zmizet!“ Chraplavý dětský hlásek zněl plačtivě, a to mi trhalo srdce. „Když jsme právě našli jeden druhého.“

Kdybych byla sama, nejspíš bych se nechala strhnout k tomu, abych na něj promluvila. Přes jeho ostré špičáky a drápy na nohou byl tak nějak roztomilý a asi neměl příliš společnosti (duch sira Arthura Conana Doylea měl jistě lepší věci na práci. Co by vůbec dělal v Londýně?). Ale pokud komunikujete s duchy v přítomnosti ostatních lidí,

budou si myslet – pokud budete mít štěstí – že lžete a hra-
jete to, nebo – ve většině případů – že jste se zbláznili. Ne-
chtěla jsem riskovat, aby si Gideon myslel, že jsem se
zbláznila. Mimo to mi byl poslední démon chrliče, se kte-
rým jsem mluvila, tak oddaný, že jsem si sotva mohla sa-
ma dojít na záchod.

Takže jsem se s kamennou tváří posadila do taxíku,
a když se rozjížděl, dívala jsem se přímo před sebe. Gi-
deon se vedle mě koukal z okna. Taxikář si s pozdviže-
ným obočím ve zpětném zrcátku přeměřil naše kostýmy,
ale neřekl ani slovo. To se mu muselo přičíst k dobru.

„Za chvíli bude půl sedmé,“ řekl mi Gideon. Očividně
to měl být pokus o neutrální konverzaci. „Není divu, že
umírám hlady.“

Hned jak to vyslovil, mi došlo, že já taky. Toastu k sní-
dani jsem se kvůli mizerné náladě u rodinného stolu
sotva dotkla a školní jídlo bylo jako vždy nepoživatelné.
S určitou touhou jsem pomyslela na chutné sendviče a ča-
jové koláčky u lady Tilneyové, které nám bohužel unikly.

Lady Tilneyová! Teprve teď mě napadlo, že bychom
měli důkladněji probrat naše dobrodružství v roce 1912.
Koneckonců se celá věc malinko vymkla a já neměla nej-
menší tušení, co si o tom všem budou myslet Strážci, kte-
ří, pokud šlo o mise v čase, nerozuměli žádné legraci.
Gideona a mě vyslali do minulosti s úkolem načíst lady
Tilneyovou do chronografu (důvody jsem jen tak mimo-
chodem ještě docela nepochopila, ale celé se to zdálo být
strašně důležité; z toho, co jsem věděla, šlo přinejmenším
o záchranu světa). Než jsme to ovšem stihli vyřídit, vložil

se do toho Paul a moje sestřenice Lucy – údajně největší darebáci v celé téhle historii. Přinejmenším o tom byla přesvědčena Gideonova rodina a on s nimi. Lucy a Paul údajně ukradli druhý chronograf a schovali se s ním v čase. Celé roky o nich nikdo neslyšel – dokud se neobjevili u lady Tilneyové a poněkud nerozvířili naši malou sešlost nad čajem.

Okamžik, kdy do hry přišly pistole, jsem ze samého šoku nejspíš radši vytěsnila, ale najednou držel Gideon u Lucyiny hlavy zbraň, pistoli, kterou si vzal s sebou, ačkoliv to vlastně vůbec nesměl. (Jako já mobil, ale mobilem aspoň nemůžete nikoho zastřelit!) Hned nato jsme uprchli do kostela. Ale celou dobu jsem se nemohla zbavit pocitu, že to s Lucy a Paulem není tak docela černobílé, jak de Villiersové s oblibou tvrdí.

„Co řekneme o lady Tilneyové?“ zeptala jsem se.

„No jo.“ Gideon si unaveně mnul čelo. „Ne že bychom měli lhát, ale možná by v tomto případě bylo moudřejší, kdybychom pár věcí vypustili. Nejlepší bude, když mluvení necháš na mně.“

A byl tu zas, jeho starý dobrý rozkazovačný tón. „Jo, jasně,“ řekla jsem. „Budu přikyvovat a mlčet, jak se pro holku sluší a patří.“

Bezděčně jsem si založila ruce na prsou. Nemohl se Gideon chovat normálně? Políbí mě (a ne jen jednou!) a hned na to si zas začne hrát na velmistra lóže Strážců?

Zarputile jsme se každý koukali ze svého okýnka.

Nakonec to byl Gideon, kdo prolomil mlčení, a to mě naplnilo jistou dávkou zadostiučinění. „Co se děje, ukradla

ti kočka jazyk?“ Způsob, jakým to vyslovil, byl skoro rozpačitý.

„Co prosím?“

„To se mě vždycky ptala máma, když jsem byl malý. Když jsem tak umanutě zíral před sebe přesně jako teď ty.“

„Ty máš *mámu*?“ Teprve když jsem to vyslovila, mi došlo, jak pitomá ta otázka je. Můj ty bože!

Gideon pozdvihl obočí. „Co sis myslela?“ zeptal se pobaveně. „Že jsem nějaký android, kterého sestavil můj strýček Falk a pan George?“

„To není zas tak scestné. Máš fotky z dětství?“ Při představě Gideona coby mimina s kulatým, buclatým obličejíčkem a pleškou jsem se musela zakřenit. „Kde vůbec jsou tvoji rodiče? Žijou taky tady v Londýně?“

Gideon zavrtěl hlavou. „Můj otec je mrtvý a máma žije v Antibes v jižní Francii...“ Na krátký okamžik stiskl rty a já už si myslela, že se zase odmlčí. Pak ale pokračoval: „...s mým mladším bratrem a svým novým mužem, monsieur *říkej-mi-tati* Bertelinem. Má firmu, co vyrábí mikrosoučástky z platiny a mědi do elektronických přístrojů, a očividně se mu obchody daří. Každopádně svou okázalou jachtu nazval *Kroisos*.“

Byla jsem vážně ohromená. Tolik osobních informací najednou, to se Gideonovi vůbec nepodobalo. „Ach, ale to je přece určitě super jezdit tam na prázdniny, ne?“

„Jo, jasně,“ řekl výsměšně. „Je tam bazén větší než tři tenisová hřiště a ta podělaná jachta má zlaté vodovodní kohoutky.“

„Každopádně to zní líp než nevytápěná, ponurá chalupa v Peebles. Moje rodina ze zásady tráví letní prázdniny ve Skotsku.

Kdybych byla ty a měla příbuzné v jižní Francii, navštěvovala bych je každý víkend. I kdyby neměli bazén a jachtu.“

Gideon zavrtěl hlavou. „Jo? A jak bys to provedla, když musíš každých pár hodin skákat do minulosti? Není to zrovna výstavní zážitek, když třeba zrovna jedeš stopadesátkou po dálnici.“

„Ach.“ Cestování časem pro mě byla pořád ještě trochu novinka, takže jsem se zatím důkladně nezabývala všemi důsledky. Existovalo jen dvanáct nositelů genu – rozložených napříč staletími – a já stále nedovedla pochopit, že jsem opravdu jednou z nich. Původně jí měla být moje sestřenka Charlotte a na svou roli se horlivě připravovala. Jenže moje máma z nepochopitelných důvodů zaměnila datum mého narození a teď v tom byl pořádný zmatek. Přesně jako Gideon jsem si teď mohla vybrat, jestli budu kontrolovaně skákat časem s pomocí chronografu, nebo počítat s tím, že se kdykoli a kdekoli můžu přenést v čase, což nebylo zrovna dvakrát příjemné, jak už jsem ze zkušenosti věděla.

„Musel by sis samozřejmě vzít chronograf s sebou, abys tu a tam mohl elapsovat do bezpečných časů,“ uvažovala jsem nahlas.

Gideon si neradostně odfrknul. „Ano, tímhle způsobem bych mohl docela v klidu cestovat a zároveň bych tak mohl navštívit celou řadu historických míst. Ale odhléd-

nu-li od faktu, že by mi nikdy nikdo nedovolil vyrazit na výlet s chronografem v batohu – co bys tu bez té věčičky dělala ty?“ Přejel přese mě pohledem a vykoukl z okna. „Díky Lucy a Paulovi máme jen jeden, nebo jsi na to snad zapoměla?“ řekl už zase zprudka. Vždycky tak mluvil, když byla řeč o Lucy a Paulovi.

Pokřčila jsem rameny a taky se podívala z okýnka. Taxík se plížil krokem na Picadilly. No skvěle. Večerní špička. Pěšky bychom tam byli nejspíš rychleji.

„Očividně ti pořád tak docela nedochází, že už nebuděš mít moc příležitostí vypadnout z tohoto ostrova, Gwendolyn!“ Z Gideonova hlasu doslova kapala hořkost. „Nebo z tohoto města. Místo dovolené ve Skotsku ti měla rodina spíš ukázat velkej svět. Teď už je na to pozdě. Připrav se na to, že všechno, co ještě toužíš vidět, si teď můžeš prohlídnout leda přes Google Earth.“

Taxikář vyhrabal nějakou ošoupanou knížku, opřel se v sedadle a lhostejně si začal číst. „Ale... byl jsi přece v Belgii a v Paříži,“ namítla jsem. „Cestoval jsi tam do minulosti, abys odebral krev tomu, no, jak že se to jmenoval...“

„Jo, jasně,“ skočil mi do řeči. „Se strýčkem, třemi Strážci a *kostymérkou*. Fakt skvělej výlet! Nehledě na to je Belgie taky opravdu šíleně exotická země. Všichni sní o tom se na tři dny podívat do *Belgie!*“

Ten jeho náhlý výbuch mě trochu polekal a potichu jsem se zeptala: „A kam bys jel, kdyby sis mohl vybrat?“

„Myslíš nebýt toho zatraceného časocestovacího genu? Ježíš – vůbec nevím, kde začít. Chile, Brazílie, Peru, Costa

Rica, Nikaragua, Kanada, Aljaška, Vietnam, Nepál, Austrálie, Nový Zéland...“ chabě se pousmál. „No, vlastně úplně všude, kromě snad na Měsíc. Ale není moc zábavné myslet na věci, které nikdy v životě nebudeš moct dělat. Musíme se vyrovnat s tím, že po cestovní stránce bude náš život mírně řečeno jednotvárný.“

„Když odhlédneme od cestování časem.“ Zrudla jsem, protože řekl „náš život“ a to znělo tak nějak... důvěrně.

„To je určitá kompenzace za to věčné kontrolování a pocit uvěznění,“ řekl Gideon. „Kdyby nebylo toho časocestovacího genu, dávno bych umřel nudou. Je to paradoxní, ale je to tak.“

„Na polechtání nervů by mi docela stačilo se tu a tam podívat na nějaký napínavej film.“

Toužebně jsem se podívala na cyklistu, který se proplétal zácpou. Chtěla už jsem být doma! Auta před námi se nepohnula ani o milimetr, což našemu začtenému řidiči očividně naprosto vyhovovalo.

„Když tvoje rodina žije v jižní Francii – kde pak bydlíš ty?“ zeptala jsem se Gideona.

„Teď mám byt v Chelsea. Ale tam se vlastně jenom sprchuju a spím. Když už vůbec,“ vzdychnul. Přinejmenším v posledních třech dnech spal asi tak málo jako já. Možná ještě méně. „Předtím jsem bydlel u strýčka Falka v Greenwichi, od jedenácti let. Když se moje matka seznámila s panem Protivným Ksichem a chtěla odjet z Anglie, byli Strážci samozřejmě trochu proti. Tou dobou už scházelo jen pár let do mého iniciačního skoku a musel jsem se toho ještě spoustu naučit.“

„A tak tě tu máma nechala samotného?“ To by ta moje nikdy nepřenesla přes srdce, tím jsem si byla jistá.

Gideon pokrčil rameny. „Mám strýčka rád, je v pohodě, když zrovna není v roli velmistra lóže. Je mi každopádně tisíckrát milejší než můj takzvaný nevlastní otec.“

„Ale...“ Sotva jsem si troufala se zeptat, a proto jsem šeptala: „Copak ti neschází?“

Znovu pokrčení ramen. „Než mi bylo patnáct, mohl jsem bezpečně cestovat a byl jsem tam každé prázdniny. A pak moje máma jezdí tak dvakrát do roka do Londýna, oficiálně, aby mě navštívila. Ve skutečnosti ale spíš proto, aby mohla utrácet peníze monsieura Bertelina. Má slabost pro oblečení, boty a starožitné šperky. A pro vyhlášené makrobiotické restaurace.“

No, ta ženská teda vážně vypadá jako máma k pohledání. „A tvůj bratr?“

„Raphael? Z toho se mezitím stal opravdový Francouz. Říká Protivnému Ksichtu *papa* a jednou převezme jeho platinové impérium. Ačkoliv teď to vypadá, že sotva dočká maturitu, lenoch jeden povalečskej. Víc než knížky ho zajímaj holky.“ Gideon si natáhnul ruku na opěradlo za mnou a mně se okamžitě zrychlil dech. „Proč se na mě koukáš tak vyděšeně. Je ti mě snad líto?“

„Trochu,“ přiznala jsem a představila si jedenáctiletého kluka, co musí zůstat docela sám v Anglii u tajněkářských mužů, kteří ho nutí učit se šermovat a hrát na housle. A hrát pólo! „Falk přece ani není tvůj pravej strýček. Jenom vzdálený příbuzný.“

Za námi někdo rozčíleně zatroubil. Taxikář jen letmo

zvedl hlavu a rozjel se, aniž by se nechal nějak vyrušit od své četby. Doufala jsem, že kapitola, kterou zrovna četl, nebyla příliš napínavá.

Gideon si toho ani nevšiml. „Falk byl pro mě vždycky skoro jako otec,“ řekl a křivě se na mě pousmál. „Vážně, nemusíš se na mě dívat, jako bych byl David Copperfield.“

Co prosím? Proč bych si měla myslet, že je David Copperfield?

Gideon vzdychnul. „Mám na mysli postavu z románu Charlese Dickense, ne toho kouzelníka. Čteš vůbec aspoň občas?“

A byl tu zpět, starý dobrý namyšlený Gideon. Už mi skoro hučelo v hlavě z té jeho přátelskosti a důvěrností. Skoro se mi ulevilo, že je ten zmetek zpátky. Nafoukla jsem obličej a trochu jsem se od něj odtáhla. „Upřímně řečeno upřednostňuju moderní literaturu.“

„Ach tak?“ Gideonovy oči zajiskřily pobavením. „A co tak třeba například?“

Nemohl vědět, že mi moje sestřenka Charlotte celá léta kladla pravidelně naprosto tutéž otázku. I ten arogantní tón byl stejný. Ve skutečnosti jsem nečetla ani trochu, ale měla jsem vždycky připravenou odpověď. Ovšem Charlotte moji četbu neustále opovržlivě označovala za „naprosto nenáročnou“ a „hloupé holčičí slátaniny“, proto jsem se rozhodla, že jí jednou pro vždy zkazím legraci. Občas musíte lidi umlátit jejich vlastními zbraněmi. Trik spočívá v tom, že nesmíte ani v nejmenším zaváhat a musíte do svého výčtu zahrnout aspoň jednoho významného autora, ideálně takového, od kterého jste opravdu něco

četli. Mimo to platí: čím exotičtější a cizeji ta jména znějí, tím líp.

Zvedla jsem bradu a zahleděla jsem se Gideonovi pevně do očí. „Tak třeba George Matusseka čtu ráda, Wallyho Lamba, Pjotra Selvjenikiho, Liisu Tikaanenen a vůbec se mi líbí finští autoři, mají takový specifický smysl pro humor. Pak všechno od Jacka Augusta Merrywethera, ačkoliv ta poslední mě dost zklamala, pochopitelně Helen Marundi, Tahuro Yashamoto, Lawrence Delaneyho a samozřejmě Grimphooka, Tscherkowskyho, Malanda, Pitta...“

Gideon vypadal vyloženě ohromeně.

Protočila jsem oči v sloup. „Myslím *Rudolfa Pitta*, ne Brada.“

Koutek úst mu lehce zacukal.

„Ačkoliv musím říct, že *Ametystový sníh* se mi nelíbil ani trochu,“ pokračovala jsem rychle. „Příliš mnoho květnatých a nabubřelých metafor, nemyslíš? Při čtení jsem si celou dobu říkala, jestli to za něj nenapsal někdo jiný.“

„*Ametystový sníh*?“ zopakoval Gideon a teď se smál už naplno. „Jo, to bylo vážně děsně květnatý. Naproti tomu *Jantarová lavina* se mi strašně moc líbila.“

Musela jsem se rozesmát, jinak to zkrátka nešlo. „Jo, za *Jantarovou lavinu* si tu rakouskou literární cenu opravdu zasloužil. Co si myslíš o Takoshi Mahurovi?“

„Rané dílo je ok, ale trošku mě unavuje, že pořád zpracovává jen svoje traumata z dětství,“ řekl Gideon. „Z japonských literátů se mi víc líbí Yamamoto Kawasaki nebo Haruki Murakami.“

Teď už jsem se řehtala na celé kolo. „Ale Murakami opravdu existuje!“

„Já vím,“ řekl Gideon. „Charlotte mi dala jeho knihu. Až spolu budeme příště mluvit, doporučím jí *Ametystový sněh* od – jak že se to jmenuje?“

„Rudolf Pitt.“ Charlotte mu dala knihu? To je od ní – ehm – moc milé. To by mě opravdu nenapadlo. A co spolu všechno ještě dělali kromě mluvení o knihách? Moje nálada z kostela splaskla jako bublina. Jak tu vůbec můžu jen tak sedět a plácát s Gideonem, jako by se mezi námi vůbec nic nestalo? Pro začátek bychom si přece měli vyjasnit aspoň pár základních věcí. Podívala jsem se na něj, zhluboka se nadechla a uvědomila si, že vůbec netuším, na co se ho vlastně chci zeptat.

Proč jsi mě políbil?

„Už jsme skoro tam,“ poznamenal Gideon.

Vykoukla jsem z okna – docela vyvedená z konceptu. Taxikář nejspíš někdy během naší výměny názorů odložil knihu a pokračoval v jízdě. A teď už moc nezbývalo a zabočí do Crown Office Row v okrsku Temple, kde má hlavní sídlo tajná společnost Strážců. O chvíli později zaparkoval vůz na jednom z rezervovaných míst, hned vedle nablýskaného bentley.

„A jste si určitě jistí, že tu můžeme stát?“

„Je to v pořádku,“ ujistil ho Gideon a vystoupil. „Ne, Gwendolyn, ty zůstaneš tady, než dojdu pro peníze,“ řekl mi, když jsem chtěla vylézt za ním. „A nezapomeň: je jedno, na co se nás budou ptát, necháš mluvit *mě*. Hned jsem zpátky.“

„Taxametr běží,“ poznamenal taxikář nevrle.

Pozorovali jsme, jak Gideon mizí mezi starobylými domy Templu, a teprve teď mi došlo, že jsem tu zůstala jako taková záloha na jízdě.

„Vy jste od divadla?“ chtěl vědět taxikář.

„Prosím?“ Co to bylo za stín, který se nad námi zatřepotal?

„No kvůli těm zvláštním kostýmům.“

„Ne. Z muzea.“ Ze střechy auta se ozvaly podivné škrábavé zvuky. Jako by na ní přistál pták. Velký pták. „Co je to?“

„Copak?“ zeptal se taxikář.

„Myslím, že je na autě vrána nebo tak něco,“ řekla jsem s nadějí v hlase. Samozřejmě to ale nebyla vrána, kdo sklonil hlavu ze střechy a nakoukl okýnkem do auta. Byl to ten malý chrlič z Belgravie. Když uviděl můj vyděšený výraz, zkroutil svůj kočičí obličej do vítězoslavného úsměvu a vyplivnul proud vody na přední sklo.

*Lásku nezastaví zhola nic; ni petlice ni brána
a veškerenstvem prostupuje.
Nemá počátku, své perutě věčně rozpíná
a na věky jimi bije.*

Matthias Claudius (1740–1815)

2.

„To koukáš, co?“ křiknul na mě ten malý chrlič. Od okamžiku, co jsem vystoupila z taxíku, nepřetržitě mluvil. „Tak snadno se mě nezbavíš.“

„Jo, dobrý, poslechni...“ Nervózně jsem se ohlédla k taxíku. Taxikáři jsem řekla, že musím nutně na čerstvý vzduch, protože je mi špatně. Teď se na nás podezřívavě díval a nejspíš se podívoval, proč mluvím se zdí. Po Gideovi nikde ani vidu ani slechu.

„Mimo to umím létat.“ Na důkaz rozpřáhl chrlič křídla. „Jako netopýr. Jsem rychlejší než jakékoli taxi.“

„Tak poslechni, jen proto, že tě vidím, to ještě neznamená, že...“

„Vidíš a slyšíš!“ skočil mi chrlič do řeči. „Víš, jak vzácné to je? Poslední, kdo mě viděl a slyšel, byla madame Tussaud a ta bohužel moji společnost příliš neoceňovala. Většinou po mě stříkala svěcenou vodou a modlila se. Chuděrka, byla maličko přecitlivělá.“ Zakoulel očima. „To víš, příliš mnoho sťatých hlav...“ Znovu vyplivnul proud vody, přímo mně na nohy.

„Přestaň s tím!“

„Odpusť! To je jenom tím rozrušením. Malá památka na doby, kdy jsem byl okapem.“

Sice jsem tušila, že už se ho nezbavím, ale chtěla jsem to aspoň zkusit. Po dobrém. Takže jsem se k němu naklonila, dokud jsme si nehleděli z očí do očí. „Určitě jsi moc milej, ale rozhodně se mnou nemůžeš zůstat! Můj život je už tak dost komplikovanej a upřímně řečeno mi duchové, které znám, docela stačí. Takže tě prosím, zmiz.“

„Já nejsem duch,“ pronesl chrlič uraženě. „Jsem démon. Nebo spíš to, co z démona zbylo.“

„A v čem je rozdíl?“ vykřikla jsem zoufale. „Nemůžu vidět duchy ani démony, pochop! Musíš zpátky do svého kostela.“

„V čem je rozdíl? No prosím! Duchové jsou pouze věrné obrazy zemřelých, které z nějakého důvodu nechtějí opustit tento svět. Ale já byl démon, když jsem ještě žil. Nemůžeš mě přece házet do jednoho pytle s docela obyčejnými duchy. Mimochodem není to *můj* kostel. Jen se tam rád poflakuju.“

Taxikář na mě zíral s doširoka otevřenou pusou. Otevřeným okýnkem nejspíš slyšel každé slovo – každé *moje* slovo.

Rukou jsem si promnula čelo. „To je mi fuk. V každém případě se mnou zůstat nemůžeš.“

„Z čeho máš strach?“ Chrlič se ke mně důvěrně naklonil a sklopil hlavu. „V dnešní době už tě jako čarodějnici jen tak neupálí, jenom proto, že vidíš a víš něco víc než obyčejní lidé.“

„Ale v dnešní době taky každýho, kdo mluví s duchy – totiž, s démony – šoupnou na psychiatrii,“ řekla jsem. „Copak nechápeš, že...“ zarazila jsem se. Vůbec to ne-

mělo význam. Po dobrém se tu dál nedostanu. Proto jsem nakrčila čelo a promluvila jsem tak příkře, jak to jen bylo možné: „Jenom proto, že mám tu smůlu a vidím tě, to ještě zdaleka neznamená, že máš nárok na moji společnost.“

S chrličem to ani nehnulo. „Ale ty máš nárok na moji, tak se raduj...“

„Aby bylo docela jasno: Rušíš! Takže prosím zmiz!“ prskla jsem.

„Ne, to tedy neruším! Ještě toho budeš litovat. Táhle se mimochodem vrací tvůj muchlovací kamarád.“ Našpulil rty a předvedl líbací zvuky.

„Ach, sklapni.“ Viděla jsem, jak Gideon dlouhými kroky vyšel zpoza rohu. „A zdejchni se konečně.“ To poslední jsem sykla napůl pusy, bez pohybu rtů jako hotová břichomluvkyně. Chrliče to pochopitelně ani v nejmenším neohromilo.

„Ten tón se mi nelíbí, mladá dámo!“ káral mě pobaveně. „Mysli na to, co se říká: Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.“

Gideon nebyl sám, za ním jsem uviděla supící kulatou postavičku pana George. Musel utíkat, aby s Gideonem udržel krok. Zato se na mě už zdálky usmíval.

Napřímila jsem se a uhladila si šaty.

„Gwendolyn, díky bohu,“ řekl pan George a kapesníkem si otíral pot z čela. „Je všechno v pořádku, děvenko moje?“

„Ten tlustoušek pěkně lapá po dechu,“ konstatoval chrlič.

„V nejlepším, pane Georgi. Jen jsme měli pár, ehm, problémů.“

Gideon dal taxikáři několik librových bankovek a hodil po mě varovným pohledem.

„...s načasováním,“ zamumlala jsem a podívala se na taxikáře, který jen zavrtěl hlavou a pokoušel se vycouvat z parkovacího místa.

„Ano, Gideon už říkal, že byly komplikace. Je to nepochopitelné, že je někde v systému mezera, budeme to muset důkladně zanalyzovat. A možná změnit způsob smýšlení. Ale hlavně, že se vám dvěma nic nestalo.“ Pan George mi nabídl rámě, což vypadalo trochu podivně, protože byl skoro o půl hlavy menší než já. „Pojď, děvenko, musíme ještě vyřešit pár věcí.“

„Vlastně bych chtěla co nejrychleji domů,“ namítla jsem. Chrlič vyšplhal na okap, přeručkoval po jeho rouře a přitom si zpíval *Friends Will Be Friends*.

„Ach ano, jistě,“ řekl pan George. „Ale dnes jsi strávila v minulosti teprve tři hodiny. A abychom si byli do zítřka jisti, musíš teď ještě na pár hodin elapsovat. Buď bez obav, nebude to nic náročného. Jen útulná sklepní místnost, kde si budeš moci udělat domácí úkoly.“

„Ale - máma na mě už určitě čeká a dělá si starosti!“ Navíc byla dneska středa a to byl u nás doma den grilovaného kuřete a hranolek. Nehledě na to, že tam na mě čeká vana a moje postel!

V takovém rozpoložení mě ještě obtěžovat domácími úkoly bylo opravdu neslýchané. Někdo by mi měl napsat omluvenku. *Gwendolyn je v poslední době denně na důležitě-*

tých časocestovacích misích, bude proto do budoucna osvobozena od domácích úkolů.

Chrlíč pořád hulákal ze střechy a stálo mě dost přemáhání, abych ho neopravovala. Díky SingStar z Playstation a karaoke odpoledním u mojí kamarádky Leslie doma jsem si byla zrovna u Queenů textem dost jistá a věděla jsem docela určitě, že se v téhle písničce nevyskytuje žádná okurka.

„Dvě hodiny budou stačit,“ prohlásil Gideon a zase tak natáhl krok, že jsme mu s panem Georgem sotva stačili. „Pak může domů a vyspat se.“

Nenáviděla jsem, když o mně v mojí přítomnosti mluvil ve třetí osobě. „Jo, na to už se těší,“ prskla jsem, „protože je opravdu dost unavená.“

„Zavoláme tvou matce a vysvětlíme jí, že budeš doma nejpozději v deset hodin,“ řekl pan George.

V deset? Sbohem, pečené kuřátko. Vsadím se, že moje porce dávno předtím padne za oběť mému prožranému malému bratrovi.

„When you´re through with life and all hope is lost,“ pěl chrlíč a zpola poletoval, zpola šplhal po cihlové zdi, aby nakonec ladně přistál vedle mě na dlažbě.

„Budeme tvrdit, že máš ještě vyučování,“ řekl pan George spíš sám pro sebe než mně. „O svém výletu do roku 1912 bys jí nejspíš neměla nic vykládat, měla za to, že jsme tě poslali elapsovat do roku 1956.“

Dorazili jsme k hlavnímu sídlu Strážců. Odsud se už po celá staletí kontrolují cesty časem. Rodina de Villiersů je údajně napřímo spřízněna s hrabětem Saint Germai-

nem, nejznámějším cestovatelem v čase v mužské linii. My Montroseové jsme naproti tomu měli ženskou linii, což pro de Villiersovy v zásadě znamenalo, že se s námi moc nepočítá.

Hrabě Saint Germain byl tím, kdo vynalezl kontrolované cesty časem s pomocí chronografu, a taky vydal ten pošahaný rozkaz, že se všech dvanáct cestovatelů časem musí bezpodmínečně nechat do chronografu načíst.

Teď scházeli už jen Lucy, Paul, lady Tilneyová a ještě jedna ženská, nějaká dvorní dáma, jejíž jméno si nikdy nezapamatuju. Z těch bychom měli ještě vyloudit pár mililitrů krve.

Ovšem rozhodující otázka byla: Co se vlastně přesně stane, když se opravdu všech dvanáct cestovatelů časem načte a kruh se uzavře? Zdálo se, že to nikdo tak docela neví. Strážci se vůbec chovali jako hotoví lumíci, když přišla řeč na hraběte. Zaslepené uctívání proti tomu nebylo nic!

Mně se naproti tomu při myšlence na Saint Germaina doslova stahoval krk, protože moje jediné setkání s ním v minulosti bylo všechno jen ne příjemné.

Přede mnou supěl pan George do schodů u vstupu. Jeho malá, zavalitá postavička vyzařovala jako vždy cosi uklidňujícího. Každopádně byl z celého spolku skoro jediný, komu jsem trochu důvěřovala. Odhlédnu-li od Gideona – ačkoliv, ne, tomu se důvěra říkat nedá.

Budova lóže nevypadala zvenku jinak než ostatní domy v ulici kolem Templu, ve kterých sídlily především právnické kanceláře a pracovny docentů institutu právních

věd. Ale věděla jsem, že sídlo je mnohem větší a mnohem méně skromné, než jak působilo zvenku, a že velkou plochu zabíralo především podzemí.

Kousek přede dveřmi mě Gideon zadržel a šeptnul: „Řekl jsem, že jsi byla úplně vyplašená, takže jestli chceš brzo domů, koukej trochu rozrušeně.“

„Myslela bych, že tak koukám celou dobu,“ zamumlala jsem.

„Čekají na vás v dračím sále,“ supěl pan George nahore. „Měli byste jít napřed, já ještě rychle pověřím paní Jenkinsovou, aby vám připravila něco k jídlu. Musíte být docela hladoví. Máte nějaká speciální přání?“

Než jsem stihla vyjádřit svá přání, Gideon mě popadl za ruku a táhl dál. „Co nejvíc od všeho!“ křikla jsem ještě přes rameno na pana George, než mě Gideon prostrkal dveřmi do další chodby. Musela jsem se snažit, abych nezakopla o svou dlouhou sukni.

Chrlič zlehka hopsal vedle nás. „Myslím, že ten tvůj muchlovací kamarád nemá zrovna vybrané způsoby,“ řekl. „Takhle normálně tahají kozy na trh.“

„Nežeň tak,“ řekla jsem Gideonovi.

„Čím dřív to budeme mít za sebou, tím dřív budeš moct domů.“ Byla to starost, co jsem slyšela v jeho hlase, nebo se mě jen chtěl zbavit?

„Jo, ale... možná bych u toho ráda byla, napadlo tě to vůbec? Mám taky spoustu otázek a mám plný zuby toho, že mi na ně nikdo nechce odpovědět.“

Gideon trochu zpomalil. „Dneska ti stejně nikdo neodpoví – dneska budou chtít jen vědět, jak je možný, že

nás Lucy s Paulem načapali. A bohužel jsi pořád naše hlavní podezřelá.“

To naše mě bodlo u srdce a hned mě to zamrzelo.

„Jsem jediná, která o tom všem vůbec nic neví!“

Gideon vzdychnul. „Už jsem se ti to přece pokoušel vysvětlit. *Ted'* jsi možná naprosto nevědoucí a... nevinná, ale nikdo neví, co uděláš v budoucnosti. Nezapomínej, že i pak budeš moct cestovat do minulosti a informovat Lucy s Paulem o naší návštěvě.“ Zarazil se. „Ehm – mohla bys informovat, možná budeš moct informovat.“

Protočila jsem oči. „Ty přece taky! A vůbec – proč to musí být zrovna některý z nás dvou? Copak by to nemohla být Margaret Tilneyová, kdo zanechal zprávu v minulosti? Nebo Strážci? Mohli by dát dopis nějakému cestovateli v čase, z jakéhokoli času do jakéhokoli času...“

„He?“ na to chrlič, který poletoval nad námi. „Může mi někdo vysvětlit, o čem to mluvíte? Vůbec ničemu nerozumím.“

„Určitě existuje několik možných vysvětlení,“ řekl Gideon a ještě trochu zpomalil. „Ale dneska jsem měl dojem, že tě Lucy a Paul tak nějak – řekněme, že na tebe *zapůsobili*.“ Zastavil se, pustil moji ruku a vážně se na mě podíval. „Mluvila bys s nimi, poslechla by sis jejich lživé historky, a možná bys jim dokonce dobrovolně darovala krev do jejich ukradeného chronografu, kdybych u toho nebyl.“

„Ne, to bych neudělala,“ odporovala jsem. „Ale opravdu ráda bych si poslechla, co nám chtěli říct. Nepůsobili na mě zlým dojmem.“

Gideon přikývl. „Vidíš, to je přesně to, co mám na mysli. Gwendolyn, tihle lidé mají v úmyslu zničit tajemství, které bylo ochraňováno po celá staletí. Chtějí pro sebe něco, co jim nepatří. A k tomu potřebují už jen naši krev. Myslím, že se jen tak něčeho nezaleknou, jen proto, aby to získali.“ Odhrnul si hnědé kudrny z čela a já bezděčně zadržela dech.

Bože, jak dobře vypadal! Ty zelené oči, ty krásně zakřivené linie rtů, bledá pleť – všechno na něm bylo jednoduše perfektní. Kromě toho ještě voněl tak krásně, že jsem si na vteřinu pohrávala s myšlenkou, že mu nechám svoji hlavu klesnout na hrud'. Ale samozřejmě jsem to neudělala.

„Možná jsi zapomněl, že chceme i jejich krev. A že jsi držel Lucy pistoli u hlavy a ne naopak,“ řekla jsem. „Neměla žádnou zbraň.“

Mezi Gideonovým obočím se objevila vráska hněvu. „Gwendolyn, prosím tě, nebuď tak naivní. Přepadli nás ze zálohy – ať už to provedli jakkoli. Lucy a Paul měli ozbrojené posily, takže to bylo přinejmenším čtyři na jednoho!“

„Na dva!“ vykřikla jsem. „Byla jsem tam taky!“

„Pět, když započítáme i lady Tilneyovou. Bez mojí pistole bychom teď možná byli mrtví. Přinejmenším by nám mohli násilím odebrat krev, protože právě proto tam byli. A ty bys s nimi chtěla *mluvit*?“

Kousla jsem se do rtu.

„Haló?“ ozval se chrlič. „Myslí tu vůbec někdo na mě? Já do toho totiž vůbec nevidím!“

„Chápu, že jsi zmatená,“ řekl Gideon teď mnohem jemněji, ale se zjevnou povýšeností v hlase. „V uplynulých dnech jsi toho zkrátka zažila a zjistila příliš mnoho. Jsi naprosto nepřipravená. Jak bys mohla rozumět, o co tu jde? Patříš domů a do postele. Takže pojď, ať to teď máme rychle za sebou.“ Znovu mě chytil za ruku a táhnul mě kupředu. „Já budu mluvit a ty potvrdíš moji historku, ok?“

„To jsi dneska řekl už přinejmenším dvacetkrát!“ odvětila jsem podrážděně a zastavila jsem se před mosaznou cedulkou s nápisem *dámy*. „Můžete koneckonců začít beze mě, musím totiž už od roku 1912 nutně na toaletu.“

Gideon mě pustil. „Najdeš cestu nahoru sama?“

„Samozřejmě,“ odsekla jsem, ačkoliv jsem si nebyla tak docela jistá, že se můžu spolehnout na svůj orientační smysl. Tenhle dům měl příliš mnoho chodeb, schodů, zákoutí a dveří.

„Velmi dobře! Toho kozla jsme se zbavili,“ řekl chrlič. „A teď mi můžeš v klidu vysvětlit, o co vlastně jde!“

Počkala jsem, dokud Gideon nezabočil za roh, pak jsem otevřela dveře na toaletu a osopila se na chrlice: „No tak pojď, sem!“

„Jak prosím?“ ohradil se chrlič uraženě. „Na záchod? No, to teď shledávám poněkud...“

„To je mi fuk, jak to shledáváš. Neexistuje příliš mnoho míst, na kterých se dá v klidu si promluvit s démony, a já nechci riskovat, že nás někdo uslyší! Tak fofrem.“

Chrlič se chytil za nos a s odporem mě následoval na

toaletu. Smrdělo to tam pouze lehce po dezinfekčním prostředku s citronem. Mrkla jsem do kabinky. Nikdo tu nebyl. „Takže. Teď budeš poslouchat: Já vím, že se tě nejspíš jen tak nezbavím, ale jestli se mnou chceš zůstat, pak musíš dodržovat pár pravidel, je to jasný?“

„Nedloubat se v nose, nepoužívat neslušná slova, neděsit psy...“ odříkal chrlič.

„Co? Ne, já chci, abys akceptoval moje soukromí. Chci být večer a v koupelně sama, a pokud mě ještě někdo někdy políbí,“ – teď jsem musela polknout – „tak u toho nechci mít žádné diváky, rozumíš?“

„Tsss,“ na to chrlič. „A to říká někdo, kdo mě zavlkl na *záchod!*“

„Takže jsme domluvení? Budeš akceptovat moje soukromí?“

„V žádném případě tě nechci pozorovat při sprchování nebo – fujtajbl, bože chraň! – při líbání,“ pronesl chrlič důrazně. „Z toho opravdu nemusíš mít strach. A zpravidla mě taky dost nudí pozorovat lidi při spaní. Všechno to chrápání a slintání, o dalších věcech snad radši ani nemluvě...“

„Kromě toho mi nebudeš skákat do řeči, když budu ve škole nebo budu prostě s někým mluvit – a prosím: když už musíš zpívat, ať u toho radši nejsem!“

„Docela dobře dovedu napodobit trumpetu,“ řekl chrlič, „nebo poštovní roh. Máš psa?“

„Ne!“ zhluboka jsem vydechla. Na tohohle týpka budu potřebovat nervy jako špagáty.

„Nemohla by sis nějakého obstarat? Kočka by přinej-

horším taky šla, ale ty jsou vždycky tak arogantní a nedají se tak dobře zlobit. Nějací ptáci mě taky vidí. Nemáš aspoň ptáka?“

„Moje babička nemůže domácí zvířata vystát,“ řekla jsem a potlačila nutkání dodat, že by jistě měla něco i proti neviditelným domácím zvířatům. „Ok, tak začněme pěkně znova od začátku: já jsem Gwendolyn Shepherdová, ráda tě poznávám.“

„Xemerius,“ představil se chrlič a po jeho šeredném obličejí se rozlil úsměv. „Moc mě těší.“ Vyšplhal na umyvadlo a zahleděl se mi zhluboka do očí. „Opravdu! Moc, moc mě těší! Koupíš mi kočku?“

„Ne. A teď odsud zmiz, musím si opravdu odskočit!“

„Bleee.“ Xemerius spěšně vyklopýtal dveřmi, aniž si je předtím otevřel a za chvíli už jsem ho z chodby slyšela, jak si znovu notuje *Friends Will Be Friends*.

Zůstala jsem na toaletě o dost déle, než bylo nutné. Důkladně jsem si myla ruce a opláchla jsem si obličej studenou vodou, protože jsem doufala, že si tak vyčistím hlavu. Ale tím jsem ten roztočený myšlenkový kolotoč ani trochu nezpomalila. Moje vlasy v zrcadle vypadaly, jako by v nich hnízdily vrány, tak jsem se je prsty pokusila uhladit a trochu si dodat odvahy. Tak, jak by to udělala moje kamarádka Leslie, kdyby tu byla.

„Jen pár hodin a bude to za tebou, Gwendolyn. Hej, a na to, jak jsi strašně unavená a hladová, nevypadáš až tak špatně.“

Můj odraz v zrcadle se na mě vyčítavě díval velkýma očima s tmavými kruhy pod nimi.

„Dobře, to lžu,“ přiznala jsem. „Vypadáš strašně. Ale už jsi vypadala i hůř. Například tehdy, co jsi měla plané neštovice. Takže hlavu vzhůru! To zvládneš.“

Xemerius se venku na chodbě zavěsil na lustr jako netopýr. „Je to tu trochu strašidelné,“ konstatoval. „Právě kolem prošel bezruký templářský rytíř, znáš ho?“

„Ne,“ řekla jsem. „Díky bohu neznám. Pojď, musíme tudy.“

„Vysvětlíš mi to s tím cestováním v čase?“

„Sama tomu moc nerozumím.“

„Koupíš mi kočku?“

„Ne.“

„Ale já vím, kde se dají sehnat zadarmo. Ach, hele, v tom brnění je člověk.“

Vrhla jsem na brnění kradmý pohled. Ve skutečnosti jsem měla takový pocit, že jsem za zavřeným hledím viděla zablesknout se pár očí. Byla to ta stejná rytířská postava, které jsem včera svévolně poklepala na rameno, samozřejmě v dobré víře, že je tam jen na parádu.

Zdálo se, že včerejšek byl tak před tisíci lety.

Před dveřmi do dračího sálu jsem potkala paní Jenkinsovou. Nesla tác a byla docela ráda, že jí můžu podržet dveře.

„Je to jen čaj a keksy, zlato,“ řekla s omluvným úsměvem. „Paní Malloryová už dávno odešla domů a já se musela v kuchyni poohlédnout sama, jestli tam pro vás hladovce něco nenajdu.“

V sále už na nás čekal Gideonův strýc Falk s jantarovými očima a prošedivělou hřívou, díky nimž vždycky

trochu připomínal vlka; zuřivě se tvářící doktor White ve svém věčně černém obleku a – k mému překvapení – také můj učitel angličtiny a dějepisu, pan Withman, zvaný veverka. Okamžitě jsem se cítila ještě nepříjemněji a stísněně jsem se tahala za světlomodrou stužku na šatech. Ještě dneska ráno mě Withman načapal, jak se s Leslie ulejváme, a dal nám pěkné kázání. Mimo to zkonfiskoval všechny Lesliiny rešerše. Tušily jsme, že patří do Vnitřního kruhu, ale tímhle se to oficiálně potvrdilo.

„Tady jsi, Gwendolyn,“ řekl Falk de Villiers přátelsky, ale bez pousmání. Vypadal, že potřebuje oholit, ale možná taky patřil k mužům, co se ráno holí, ale večer už mají třídní strniště. Možná to bylo tmavým stínem vousů, který měl kolem pusy, ovšem v každém případě působil mnohem napjatěji a vážněji než včera nebo ještě v poledne. Nervózní vůdce smečky.

Pan Withman na mě aspoň mrknul a doktor White zamručel cosi nesrozumitelného, v čem jsem pochytila slova „ženský“ a „přesnost“.

Vedle doktora Whitea stál jako vždy Robert, malý blondatý duch, který jako jediný vypadal, že mě rád vidí a zářivě se na mě usmál. Robert byl syn doktora Whitea, který se v sedmi letech utopil v bazénu a od té doby otce coby duch provází na každém kroku. Kromě mě ho nikdo neviděl, a protože u toho vždycky byl doktor White, nevedli jsme nikdy žádný smysluplný rozhovor. Například abych zjistila, proč ještě straší na zemi.

Gideon se opřel o jednu z vyřezávaných stěn. Jeho pohled po mně jen krátce přešel, pak zaostřil na keksy na

tácu paní Jenkinsové. Doufala jsem, že mu kručí v břiše tak hlasitě jako mně.

Xemerius vklouznul do místnosti ještě přede mnou a uznale se rozhlížel. „No panečku,“ vydechl. „Nevypadá to zle, tahle selanka.“ Obešel sál kolem dokola a obdivoval přitom umělecké vyřezávání, na které jsem se taky nemohla vynadávat. Především na mořskou pannu, která plavala nad pohovkou. Každou šupinu měla do detailu propracovanou a ocasní ploutev se jí třpytila modrými a tyrkysovými tóny. Za své jméno ale dračí sál vděčil obrovskému drakovi, který se kroutil na vysokém stropě a působil tak realisticky, jako by mohl kdykoli rozpřáhnout křídla a jednoduše odletět.

Při pohledu na Xemeriusa vyvalil Robertův duch ohromně oči a schoval se za nohy doktora Whitea.

Ráda bych řekla: „On ti nic neudělá, chce si jen hrát“ (v naději, že to tak je), ale mluvit s duchem o démonovi, když jsou v místnosti lidé, kteří ani jednoho z nich nevidí, se fakt nedoporučuje.

„Pak se ještě v kuchyni poohlédnu, jestli tam není něco k jídlu,“ promluvila paní Jenkinsová

„Určitě vám už dávno skončila pracovní doba, paní Jenkinsová,“ namítl Falk de Villiers. „V poslední době máte spoustu přesčasů.“

„Ano, běžte domů,“ přikázal jí příkře doktor White. „Myslím, že tu nikdo hladovět nebude.“

Ale jo, já! A byla jsem si jistá, že si Gideon myslí to samé. Když se naše pohledy setkaly, usmál se.

„Sušenky nejsou právě to, co si představuju pod pojmem

zdravá večere pro děti,“ namítla paní Jenkinsová, ale řekla to dost potichu. Samozřejmě jsme já ani Gideon už nebyli děti, ale pořádná večere by se přesto šikla. Škoda že paní Jenkinsová tu byla jediná, kdo můj názor sdílel, ale právě ona do toho měla málo co mluvit. Ve dveřích se srazila s panem Georgem, který pořád nemohl popadnout dech a k tomu vlekl dva těžké, v kůži vázané tlustopisy.

„Ach, paní Jenkinsová,“ řekl. „Moc děkuji za čaj. Prosím, už nepracujte a zamkněte kancelář.“

Paní Jenkinsová sice nesouhlasně protáhla obličej, ale jen zdvořile odvětila: „Na viděnou zítra ráno.“

Pan George zavřel dveře, zafuněl a položil tlusté knihy na stůl. „Tak jsem tady. Můžeme začít. Se čtyřmi členy Vnitřního kruhu nejsme usnášeníschopní, ale zítra budeme téměř v plném počtu. Sinclair a Hawkins jsou nepostradatelní, jak jsme předpokládali, ale oba na mě přenesli svoje hlasovací právo. Dnes jde jen o to určit si směr.“

„Posadíme se na to.“ Falk ukázal na židle, které stály okolo stolu přímo pod vyřezávaným drakem, a všichni si našli místo.

Gideon si přehodil kabátec přes opěradlo židle naproti mně a vykasal si rukávy u košile. „Ještě jednou opakuju: Gwendolyn by u tohohle hovoru neměla být. Je unavená a naprosto vystrašená. Měla by elapsovat a pak ji někdo musí odvézt domů.“

A předtím mi prosím ještě někdo objednejte pizzu s extra sýrem navíc.

„Buď bez starosti, Gwendolyn by měla mít šanci nám

alespoň krátce vyličit svoje dojmy," řekl pan George. „Pak ji sám odvedu dolů k chronografu.“

„Zas tak vystrašeně podle mě nevypadá," zamumlal černý doktor White. Robert, ten malý duch, stál za opěradlem jeho židle a zvědavě pokukoval k pohovce, na které se povaloval Xemerius.

„Co je to za věc?" zeptal se.

Samozřejmě jsem neodpověděla.

„Nejsem žádná věc. Jsem Gwendolynin dobrý kamarád," opáčil Xemerius místo mě a vypláznul jazyk. „Jestli ne vůbec nejlepším. Koupí mi psa.“

Vrhla jsem na pohovku přísný pohled.

„Nemožné se stalo skutečností," řekl Falk. „Když Gideon s Gwendolyn vyhledali lady Tilneyovou, byli už očekáváni. Všichni přítomní mohou dosvědčit, že jsme datum a hodinu jejich návštěvy vybrali zcela náhodně. A přesto je Lucy s Paulem již očekávali. To v žádném případě není náhoda.“

„To znamená, že je někdo musel informovat," řekl pan George, který listoval jedním ze starých svazků. „Otázka je jen kdo.“

„Spíše kdy," konstatoval doktor White a podíval se na mě.

„A za jakým účelem," dodala jsem.

Gideon okamžitě nakrčil čelo. „Účel je přece jasný. Potřebují naši krev, aby ji mohli načíst do svého ukradeného chronografu. Proto si taky přivedli posily.“

„V záznamech není o vaší návštěvě ani slovo," řekl pan George. „Přitom jste se potkali minimálně se třemi Stráž-

ci a o hlídkách, co střežily východy ani nemluvě. Pamatujete si jejich jména?“

„Osobně nás přijal první sekretář.“ Gideon si odhodil pramen vlasů z čela. „Jmenoval se Burghes nebo tak nějak. Říkal, že navečer jsou k elapsování očekávání bratři Jonathan a Timothy de Villiersové a lady Tilneyová elapsovala už brzy ráno. A muž jménem Winsley nás vzal drožkou do Belgravie. Měl tam na nás čekat u dveří, ale když jsme vyšli z domu, byla drožka pryč. Museli jsme utéct a v úkrytu počkat, dokud nepřeskočíme časem zpátky.“

Když mi na mysli vytanula vzpomínka na náš pobyt v úkrytu, cítila jsem, že rudnu. Spěšně jsem sáhla po sušence a nechala vlasy, ať mi spadnou do obličejů.

„Zprávu z toho dne sepsal Strážce z Vnitřního kruhu, nějaký Frank Mine. Má jen pár řádků, něco málo o počáskí, pak o protestním pochodu sufražetek v centru a o tom, že se lady Tilneyová dostavila k elapsování včas. Jinak žádné zvláštní události. Dvojčata de Villiersova nezmínil, ale byli v daném roce také členy Vnitřního kruhu.“ Pan George si povzdychnul a zaklapnul knihu. „Podivné, moc podivné. Všechno mluví pro komplot v našich vlastních řadách.“

„A hlavní otázkou zůstává: Jak se mohli Lucy a Paul dozvědět, že se oba ten den a v tu hodinu objevíte u lady Tilneyové?“ řekl pan Withman.

„Pff,“ odfrknul si Xemerius z pohovky. „Tolik jmen – hučí mi z toho v hlavě.“

„Vysvětlení je přeci nasnadě,“ opáčil doktor White a jeho pohled opět spočinul na mně.

Všichni přemýšlivě a zamračeně zírali před sebe včetně mě. Nic jsem neudělala, ale očividně tady všichni vycházeli z toho, že já někdy v budoucnosti pocítím neodolatelnou potřebu prozradit Lucy a Paulovi, že navštívíme lady Tilneyovou – ať už z jakéhokoli důvodu. Bylo to všechno dost matoucí, a čím déle jsem o tom uvažovala, tím míň logické mi to připadalo. A najednou jsem si připadala hrozně sama.

„Co jste to tu všichni za *magory*?“ zeptal se Xemerius, vyskočil z pohovky a hlavou dolů se zavěsil na jeden z obrovských lustrů. „Cestování časem – cože? Už jsem toho teda zažil fakt hodně, ale tohle je i pro mě novinka.“

„Jednomu nerozumím,“ řekla jsem. „Proč jste čekali, že se o naší návštěvě dočtete v těch záznamech, pane Georgi? Kdyby tam přece něco bylo, dočetl byste se to už předtím a věděl, že tam budeme cestovat toho dne a co tam zažijeme. Nebo jak to bylo v tom filmu s Ashtonem Kutcherem? Pokaždé, když se vrátíte z minulosti, pozmění se i celá budoucnost?“

„To je zajímavá a velmi filozofická otázka, Gwendolyn,“ řekl pan Whitman, jako bychom snad byli ve vyučování. „Sice neznám ten film, o kterém mluvíš, ale podle zákonů logiky skutečně může sebemenší změna v minulosti výrazně ovlivnit budoucnost. Existuje jedna povídka od Raye Bradburyho, ve které...“

„Možná bychom měli filozofické diskuze odsunout na někdy jindy,“ skočil mu do řeči Falk. „Rád bych teď slyšel podrobnosti o tom přepadení v domě lady Tilneyové a dozvěděl se, jak se vám povedlo uprchnout.“

Mrkla jsem na Gideona. Měl by dát k dobru radši nějakou verzi bez pistolí. Vzala jsem si ještě jednu sušenku.

„Měli jsme štěstí,“ začal Gideon a mluvil pořád stejně klidně. „Hned jsem si všiml, že něco nehraje. Lady Tilneyová vůbec nevypadala překvapeně, že nás vidí. Stůl byl prostřený, a když se objevili Paul a Lucy a sluha zata-rasil dveře, zmizeli jsme s Gwendolyn přes vedlejší míst-nost a schody pro služebnictvo. Drožka byla pryč, tak jsme utíkali.“ Zdálo se, že mu nedělá problém lhát. Žádné zrádné červenání, žádné těkání očima, žádné usilovné pohledy nahoru, ani záchvěv nejistoty v hlase. Přesto jsem si myslela, že jeho verzi příběhu něco schází, aby byla věro-hodná.

„Podivuhodné,“ řekl doktor White. „Kdyby bylo bý-valo to přepadení pořádně naplánované, byli by bývali ozbrojení a bývali by se postarali o to, abyste nemohli utéct.“

„Začíná se mi točit hlava,“ křikl Xemerius z pohovky. „Nenávidím tyhle překroucené slovesné formy, které mo-tají dohromady budoucnost a minulost s konjunktivem.“

S očekáváním jsem se podívala na Gideona. Teď by ho mělo něco napadnout, jestli chtěl zůstat u svojí verze bez pistolí.

„Myslím, že jsme je prostě překvapili,“ prohlásil Gi-deon.

„Hm,“ na to Falk. Ostatní se taky netvářili nějak zvlášť přesvědčeně. Není divu! Gideon to zpackal! Když už lžete, musíte se vytasit s matoucími detaily, které nezajímají živou duši.

„Byli jsme vážně rychlí,“ řekla jsem honem. „Schodiště pro služebnictvo bylo očividně čerstvě navoskované, skoro jsem uklouzla, spíš jsem po něm sklouzla dolů, než abych běžela. Kdybych se pevně nedržela zábradlí, ležela bych teď se zlomeným vazem v roce 1912. Co se vlastně stane, když umřete v minulosti? Skočí pak mrtvé tělo samo od sebe zpátky v čase? No, v každém případě jsme měli štěstí, že byly dole otevřené dveře, protože do nich zrovna vcházela služebná s košíkem s nákupem. Taková tlustá blondýna. Myslela jsem si, že ji Gideon snad srazí, v tom košíku měla vajíčka, z toho by byl strašlivej svinčík. Ale oběhli jsme ji a utíkali po ulici tak rychle, jak to šlo. Měla jsem na palci puchýř.“

Gideon se na své židli zase opřel a zkřížil ruce. Nedo-vedla jsem si vyložit jeho pohled, ale ani uznale, nebo dokonce vděčně se nedíval.

„Příště si radši vezmu cvičky,“ řekla jsem do všeobecného ticha a vzala jsem si ještě jednu sušenku. Kromě mě očividně nikdo nechtěl jíst.

„Mám teorii,“ promluvil pan Whitman pomalu a pohrával si s pečetním prstenem na své levé ruce. „A čím déle o ní uvažuju, tím jsem si jistější, že mám pravdu. Když...“

„Vážně už si začínám připadat hloupě, že to říkám tak často. Ale ona by u tohohle rozhovoru neměla být,“ vložil se do toho Gideon.

Ucítila jsem ještě o něco silnější bodnutí u srdce. Teď už jsem nebyla raněná – byla jsem naštvaná.

„Má pravdu,“ souhlasil s ním doktor White. „Je čirá lehkovážnost nechat ji, aby se účastnila našich úvah.“

„Ale jsme odkázáni i na Gwendolyniny vzpomínky,“ namítl pan George. „Jakákoli sebemenší vzpomínka na oblečení, slova a vzhled by nám mohla dát rozhodující indicii k zjištění základního času, z kterého Lucy a Paul vycházejí.“

„To všechno bude vědět i zítra a pozítří,“ řekl Falk de Villiers. „Myslím, že bude skutečně nejlepší, když ji odvedeš elapsovat, Thomasi.“

Pan George zkrřížil ruce na svém tlustém břiše a mlčel.

„Odvedu Gwendolyn do... k chronografu a dohlédnu na její cestu časem,“ řekl pan Whitman a odsunul židli.

„Dobrá,“ přikývnul Falk. „Dvě hodiny budou více než dostačující. Jeden z adeptů může počkat, až se vrátí, potřebujeme tě tady nahoře.“

Tázavě jsem se podívala na pana George. Jenom rezignovaně cuknul rameny.

„Pojď, Gwendolyn.“ Pan Whitman už vstal. „Čím dřív to budeš mít za sebou, tím dřív budeš v posteli a budeš moct zítra ve škole alespoň trochu dávat pozor. Mimochoodem už jsem opravdu moc zvědavý na tvoji esej o Shakespearovi.“

Můj ty bože, ten má ale nervy! Začínat teď o Shakespearovi, to byl fakt vrchol!

Ještě chvíli jsem uvažovala, jestli mám protestovat, ale pak jsem se rozhodla mlčet. V zásadě jsem tyhle idiotské kecy už vůbec nechtěla poslouchat. Chtěla jsem domů a na celou tuhle záležitost cestování časem včetně Gideonu prostě zapomenout. Jen ať si v tom pitomým sále rozebírají tajnosti horem dolem, dokud nepadnou únavou.

Obzvlášť Gideonovi jsem to přála. A ty noční můry hned potom!

Xemerius měl pravdu: všichni byli magoři.

Hloupý bylo, že jsem se přesto teď musela podívat na Gideona a pomyslela si něco tak pomateného jako: *Když se teď aspoň jednou usměje, všechno mu odpustím.*

Což samozřejmě neudělal. Místo toho se na mě podíval bez výrazu, nebylo možné říct, co se mu honí hlavou. V tu chvíli byla představa, že jsme se políbili, děsně vzdálená a z nějakého důvodu jsem si najednou vzpomněla na tu pošetilou rýmovačku, kterou dává k dobru Cynthia Daleová, naše třídní orákulum lásky: „Zelené oči, žabí povaha, s láskou bývá námaha...“

„Dobrou noc,“ řekla jsem důstojně.

„Dobrou noc,“ zamumlali ostatní. To znamená všichni kromě Gideona. Ten řekl: „Nezapomeňte jí zavázat oči, pane Whitmane.“

Pan George si rozzlobeně odrkl. Když pan Whitman otevřel dveře a popostrčil mě na chodbu, zaslechla jsem ještě, jak pan George říká: „Napadlo někoho z vás, že když se k ní budeme chovat takhle a budeme ji vyčleňovat, může právě to být důvodem, aby se staly ty věci, které se vůbec stanou?“ Jestli mu na to někdo odpověděl, jsem už neslyšela. Těžké dveře zaklaply do zámku a utnuly veškeré hlasy.

Xemerius se špičkou ocasu poškrábal na hlavě. „To je fakt nejhustší spolek, co jsem kdy viděl!“

„Neber si to osobně, Gwendolyn,“ řekl pan Whitman. Ze svého saka vytáhl černý šátek a podržel mi ho pod

nosem. „Jsi totiž v téhle hře nová. Velká neznámá v rovnici.“

Co jsem měla říkat já? Pro mě bylo nové všechno! Před třemi dny jsem o existenci Strážců vůbec nevěděla. Před třemi dny byl můj život ještě naprosto normální. No, každopádně v zásadě normální. „Pane Whitmane, než mi zavážete oči... mohli bychom se zastavit v ateliéru madame Rossini, abych si vzala věci? Mám tu už dvě soupravy školní uniformy a potřebuju něco na sebe na zítra. A mám tam taky školní tašku.“

„Samozřejmě.“ Při chůzi točil šátkem, očividně dobře naladěm. „Můžeš se převléknout klidně už taky, při cestě časem se s nikým nepotkáš. Do jakého roku tě máme poslat?“

„Když budu zavřená ve sklepení, nehraje to stejně žádoucí roli,“ řekla jsem.

„No, měl by to být rok, ve kterém můžeš ve zmiňovaném sklepení... ehm, bez problémů přistát, ideálně tak, aby ses s nikým nesetkala. Od roku 1945 by to mělo být v pořádku – předtím se tyto prostory využívaly coby protiletický kryt. Co třeba 1974? To je rok, kdy jsem se narodil, moc dobrý rok,“ zasmál se. „Nebo třeba 30. červenec 1966. To Anglie vyhrála finále mistrovství světa ve fotbale proti Německu. Ale fotbal tě asi moc nezajímá, vid?“

„Hlavně tehdy, když trčím dvacet metrů pod zemí v sklepní díře bez oken,“ poznamenala jsem unaveně.

„To je všechno jen pro tvoje bezpečí,“ vzdychl si pan Whitman.

„Moment, moment,“ ozval se Xemerius, který vedle

mě poletoval. „Už to zase nechytám. Znamená to, že teď nastoupíš do nějakého stroje času a vystoupíš v minulosti?“

„Přesně tak,“ odpověděla jsem

„Pak tu máme ještě rok 1948,“ pokračoval pan Whitman potěšeně. „To byla v Londýně olympiáda.“

Protože šel přede mnou, nemohl vidět, jak jsem obrátila oči v sloup.

„Cestování časem! Tsss. To jsem teda sbalil bezva kamarádku!“ řekl Xemerius a poprvé jsem v jeho hlase zachytila cosi jako respekt.

Místnost, ve které stál chronograf, se nacházela hluboko v podzemí. A ačkoliv mě sem vždycky dovedli a zase odvedli se zavázanýma očima, myslela jsem si, že aspoň přibližně tuším, kde je. Už proto, že jsem místnost směla jak v roce 1912, tak 1782 opustit našťěstí bez pásky přes oči. Když mě pan Whitman vedl z krejčovské dílny madam Rossini po chodbách a schodištích, připadala mi ta cesta už docela známá, jen na posledním kousku jsem měla pocit, že si pan Whitman ještě extra zašel, jen aby mě zmátl.

„Ten to ale napíná,“ řekl Xemerius. „Proč mají ten stroj času schovaný v takovém tmavém sklepním vězení?“

Zaslechla jsem, jak pan Whitman s někým mluví, pak se otevřely těžké dveře, znovu zaklaply do zámku a pan Whitman mi sundal šátek z očí.

Mžourala jsem do světla. Vedle pana Whitmana stál mladý rusovlasý muž v černém obleku, tvářil se trochu

nervózně a samým rozčilením se potil. Ohlédla jsem se po Xemeriusovi, který z legrace prostrčil hlavu zavřenými dveřmi, zbytek jeho těla byl pořád v místnosti.

„To jsou ty nejtlustší zdi, co jsem kdy viděl,“ řekl, když se znova vynořil. „Jsou tak tlusté, že by tam mohli zazdít slona a to napříč, jestli rozumíš, jak to myslím.“

„Gwendolyn, tohle je pan Marley, adept prvního stupně,“ řekl pan Whitman. „Bude tady na tebe dneska čekat, dokud se nevrátíš, a pak tě zas doprovodí nahoru. Pane Marley, tohle je Gwendolyn Shepherdová, Rubín.“

„Je mi ctí, slečno,“ řekl zrzek a trochu se uklonil.

Rozpačitě jsem se na něj usmála. „Ehm, taky mě těší.“

Pan Whitman se začal zaobírat ultramoderním sejfem s blikajícím displejem, kterého jsem si při svých předchozích návštěvách v této místnosti vůbec nevšimla. Byl schovaný za závěsem na stěně, na kterém byly vyšité středověce působící pohádkové scény. Rytíř na koni s ozdobou na helmici a dvorské slečinky se špičatými klobouky, které očividně obdivovaly polonahého jinocha, jenž právě skolil draka. Zatímco pan Whitman zadával číselnou kombinaci, hleděl zrzavý pan Marley diskrétně do země, i když se beztak nedalo nic rozeznat, protože Whitman zakrýval displej svými širokými zády. Dveře sejfu se hladce otevřely a Whitman vyjmul chronograf, zavinutý do červeného sametového šátku, a postavil ho na stůl.

Pan Marley překvapeně zatajil dech.

„Pan Marley dnes poprvé uvidí, jak se chronograf používá,“ řekl pan Whitman a mrkl na mě. Bradou ukázal na baterku, která ležela na stole. „Vezmi si ji, jen pro pří-

pad, že by byl problém s elektrickým světlem. Aby ses nemusela strachovat ve tmě.“

„Děkuju.“ Uvažovala jsem, jestli bych si neměla říct třeba ještě o sprej proti hmyzu, takový starý sklep byl určitě plný pavouků – a krysy? Nebylo fér posílat mě tam docela samotnou. „Mohla bych dostat taky nějaký obušek, prosím?“

„Obušek? Gwendolyn, nikoho tam nepotkáš.“

„Ale možná tam budou krysy...“

„Krysy budou mít víc strachu z tebe než naopak, věř mi.“ Pan Whitman vybalil chronograf ze sametového šátku. „Působivé, že, pane Marley?“

„Ano, sire, velmi působivé.“ Marley přístroj uctivě obdivoval.

„Pokrytec jeden!“ prsknul Xemerius. „Zrzci jsou vždycky pokrytci, nemyslíš?“

„Představovala jsem si, že je větší,“ řekla jsem. „A nečekala jsem, že přístroj na cestování časem bude vypadat trochu jako křbové hodiny.“

Xemerius hvízdnul mezi zuby. „To jsou ale pěkný kamínky – jestli jsou pravý, taky bych je zavíral do sejfu.“ Chronograf byl opravdu osazen působivě velikými drahokamy, které se blyštěly mezi pomalovanými a popsávanými plochami jako korunovační klenoty.

„Gwendolyn si vybrala rok 1948,“ řekl pan Whitman, otevřel záklopkou, a tím uvedl do pohybu maličká ozubená kolečka. „Víte, co se tehdy konalo v Londýně, pane Marley?“

„Olympijské hry, sire,“ odpověděl Marley.

„Šprt,“ konstatoval Xemerius. „Zrci jsou vždycky šprti.“

„Velmi dobře,“ pan Whitman se napřímil. „Gwendolyn přistane 12. srpna v poledne, přesně v poledne a setrvá tam přesně sto dvacet minut. Jsi připravená, Gwendolyn?“

Polkla jsem. „Ráda bych ještě věděla... jste si jistý, že tam nikoho nepotkám?“ Mimo krys a pavouků. „Pan George mi dal svůj prsten, aby mi nikdo nemohl něco udělat...“

„Naposledy jsi skočila časem do dokumentační místnosti, což byla za všech časů hojně využívaná místnost. Tento pokoj je ale prázdný. Když se budeš chovat tiše a nebudeš místnost opouštět – tak jako tak bude zamčená – docela určitě nikoho nepotkáš. V poválečných letech do tohoto sklepení jen málokdy vkročila lidská noha, všichni měli spoustu práce nad zemí, po celém Londýně.“ Pan Whitman vzdychnul. „Napínavá doba...“

„Ale co když přece jen někdo zrovna v téhle době vstoupí do místnosti a uvidí mě tam? Měla bych znát aspoň heslo dne.“

Pan Whitman rozzlobeně pozdvihl obočí. „Nikdo tam nepřijde, Gwendolyn. Ještě jednou: Přistaneš v zamčené místnosti a vyčkáš tam sto dvacet minut, poté se znovu vrátíš, aniž by si kdokoli v roce 1948 čehokoli všiml. A pokud by se tak přesto stalo, bylo by o tvé návštěvě něco v záznamech. Mimoto už teď nemáme čas zjišťovat, jak znělo heslo pro daný den.“

„Nejdůležitější je zúčastnit se,“ řekl Marley nasměle.

„Co prosím?“

„Heslo během olympiády znělo: Nejdůležitější je zúčastnit se.“ Marley rozpačitě civěl do země. „To jsem si zapamatoval, jinak byly vždycky latinsky.“

Xemerius obrátil oči v sloup a pan Whitman vypadal, že by nejradši udělal to samé. „Aha? No, tak slyšíš, Gwendolyn. Ne že bys to potřebovala, ale jestli se tak budeš cítit líp... pojď už prosím.“

Přistoupila jsem k chronografu a podala panu Whitmanovi ruku. Xemerius se snesl vedle mě na zem.

„A teď?“ zeptal se vzrušeně.

Teď přišla na řadu ta nepřijemná část. Pan Whitman otevřel záklapku na chronografu a položil můj prst do otvoru.

„Myslím, že se tě prostě budu pevně držet,“ řekl Xemerius a přimknul se ke mně jako opička zezadu kolem krku. Vlastně jsem to vůbec neměla cítit, ale bylo to, jako by mi tam někdo položil mokrou šálu.

Marleymu se samým napětím rozšířily oči.

„Díky za to heslo,“ řekla jsem mu a zašklebila se, když se mi do prstu zabolala špičatá jehla a pokoj přede mnou se naplnil červeným světlem. Pevně jsem stiskla rukojeť baterky, barvy a lidi se mi před očima rozvířily a tělem mi projelo šubnutí.

Z inkvizičního protokolu otce dominikánského řádu
Giana Petra Baribiho
Archiv univerzitní knihovny v Padově
(rozklíčoval, přeložil a zpracoval
dr. M. Giordano)

23. června 1542, Florencie. Byl jsem pověřen představeným kongregace vyřešením případu, jenž vyžaduje nejvyšší diskrétnost a obratnost a skýtá celou řadu podivností. Elisabetta, nejmladší dcera M¹, jež byla po deset let střežena za klášterními zdmi, údajně hřeje na své duši sukubu a s jedním ze svých amantů zplodila ďábla. Během jedné ze svých četných návštěv jsem se mohl o dívčině těhotenství sám přesvědčit, jakož i o jejím lehce pomateném duševním stavu. Abatyše má mou naprostou důvěru a je jistě ženou zdravého smýšlení, přirozené vysvětlení tohoto jevu nevyklučuje. Naopak podezření na čarodějnictví pochází od otce dívčiny. Na vlastní oči prý viděl,

¹Lze s pravděpodobností hraničící téměř s jistotou vycházet z toho, že je tím míněn Giordano Alessandro, Conte di Madrone, 1502–1572, viz také LAMORY, *Italské šlechtické rody 16. století*, Bologna 1997, str. 112.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.